

Autorka bestsellerov *New York Times*

DEBBIE MACOMBEROVÁ

Domov s vôňou kvetov

*Domov
s vôňou kvetov*

DEBBIE
MACOMBEROVÁ

*Domov
s vôňou kvetov*

 Fortuna
Libri

Original title: Debbie Macomber: MUST LOVE FLOWERS
Copyright © Debbie Macomber, 2023
Published in the United States by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC, New York.

Cover design © Martina Černá
Cover image © 123RF

Translation © Zuzana Folvarčíková, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0463-0

*Vdovám, ktoré sa cítia osamelé,
stratené a zdrvené.*

*A Jenny Berryovej, Janice Alexandrovej
a Barbare Johnsonovej
za ich odhodlanie, silu a odvahu.*

Kapitola 1

Joan Sampleová sa po tretí raz v priebehu niekoľkých minút pozrela na kuchynské hodiny. Čakala, že sa jej každú chvíľu ozve mladší syn. Pozvala Nicka na večeru a pripravila jeho obľúbené jedlo, hoci narodeniny mala *ona*. Neozval sa a Joan si nebola istá, či príde alebo nie. Stôl v jedálni bol prestretý a v rúre sa ohrievali kuracie enchilady so španielskou ryžou a s vyprážanou fazuľkou. Nemala rada kuracie enchilady. Takže až k tomu to dospelo – musela podplatiť vlastného syna, aby ju navštívil. Steve, jej prvorodený, mal dobrú výhovorku, pretože žil vo Phoenixe. Ten však aspoň zavolať.

Schúlila sa do obľúbeného čalúneného kresla v obývačke a zapla televízor. Dávali týždenný prehľad správ, Joan však vôbec nepočúvala, čo hovorili. Popravde ju to ani veľmi nezaujímalo – málokedy informovali o niečom pozitívnom.

Pred týždňom bol Deň matiek a synovia jej poslali kyticu ľalíí a bonboniéru. Aspoň si spomenuli, ako veľmi miluje kvety.

Háčik bol v tom, že narodeniny mala len o sedem dní neskôr. Steve a Nick mali zrejme pocit, že kvetmi a čokoládou si splnili povinnosť a vybavili Deň matiek aj narodeniny zároveň.

Nedostatok pozornosti od synov by ju netrápil, keby bol nažive Jared. Jej manžel nikdy nezabudol na Deň matiek a každé jej narodeniny urobil výnimočnými. Aj po štyroch rokoch smútila. Celý jej život sa ocitol v troskách vo chvíli, keď Jareda vyhlásili za mŕtveho.

Nedávno sa dopyčula, že zubárovi, ktorý kúpil Jaredovu prax, sa darilo. To ju potešilo, znamenalo to, že pacienti si bez problémov zvykli na nového špecialistu. Mnohí boli u Jareda roky, a keďže pracovala v jeho ordinácii ako recepčná a účtovníčka, s viacerými z nich si tykala.

Joan milovala prácu so svojím manželom. Pre väčšinu párov by bolo ťažké tráviť spolu dvadsaťštyri hodín denne, oni však boli výnimkou. Tvorili skvelý tím a vždy si boli mimoriadne blízki. Jej život bol bez Jareda prázdny a pochmúrny. Keď bol preč, mala pocit, že nemá žiadny cieľ, žiadnu motiváciu, žiadny dôvod, prečo vstať ráno z postele.

Joan potriasla hlavou – nedovolí, aby ju jeho strata znova zaplavila bolestným smútkom. Boli to už štyri roky. Štyri dlhé, mučivé roky. Pandémia jej určite nepomohla. Jared nebol preč viac ako pol roka, keď sa celá krajina zo dňa na deň uzavrela. Prvých pár mesiacov zostala v ústraní, bála sa čo i len otvoriť vchodové dvere zo strachu, že sa nakazí vírusom. S pribúdajúcimi týždňami a časom sa Joan s izoláciou vyrovnala. Život v ochrannej bubline sa stal vítaným. Dôverne známym. Rutinným.

Keď sa obmedzenia uvoľnili, postupne sa niekoľkokrát týždenne odvážila vyjsť von. Nie na dlhý čas a vždy s rúskom na tvári a s maximálnou opatrnosťou. Vybavila všetko, čo bolo na zozname – vždy mala *zoznam* – a potom sa ponáhľala domov

do bezpečia. Ak to bolo možné, najčastejšie si potrebné veci objednala cez internet, na čo si zvykla počas pandémie. Život v izolácii sa stal normou a ona zistila, že ho má rada. Svet za dverami mohol byť nebezpečný.

Joan, zahľbená do myšlienok, sa zľakla, keď zazvonil mobil. Na milisekundu ten zvuk ani nespoznala. Vyskočila z kresla, vbehla do kuchyne a potme začala šmátrať po kuchynskej linke – poslednom mieste, na ktoré položila telefón, aspoň tak si pamätala. Prisahala by, že jeho hľadaním vždy strávi polovicu dňa. Úplne by sa ho zbavila, keby tá prekliata vecička nebola taká nevyhnutná pre každodenný život.

Konečne ho našla a bez toho, aby sa pozrela, kto volá, zodvihla. „Prosím.“ Jej pozdrav znel po horúčkovitom hľadaní trochu zadychčane.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ ozval sa spevavý hlas jej staršej sestry Emmie.

„Ďakujem,“ odvetila Joan dojato – sestra bola jej najväčšou oporou. Emmie jej začiatkom týždňa poslala krásne blahoželanie spolu s darčkovou poukážkou do Cutting Edge, Joaninho obľúbeného kadernického salónu. Emmie sa priatelila s majiteľkou Charlene Royceovou, ktorá v Cutting Edge roky pracovala ako kadernička, obe chodili na tú istú strednú školu.

Emmie bola veselá ako zvyčajne – znela, akoby sa mala každú chvíľu rozosmiať. Boli si blízke aj napriek fyzickej vzdialenosti, ktorá ich delila.

„Ako oslavuješ narodeniny?“

Joan pokrčila plecami, hoci sestra nemohla vidieť jej reakciu. „Nuž, nijako špeciálne. V mojom veku sa to už ani nehodí.“

„Koľko to máš rokov?“ doberala si ju Emmie.

„Päťdesiatštyri. A nepripomínaj mi to, prosím.“

„Tváriš sa, akoby si mala sedemdesiat.“

Presne tak sa aj cítila. „Veď aj čoskoro budem mať.“

„Ale no tak, sestrička. Máš pred sebou ešte dlhý život,“ pokarhala ju Emmie. „Potrebuješ len zmeniť prístup. Urob konečne niečo zábavné. Vyjdi von a užívaj si život, nadýchaj sa čerstvého vzduchu. Prejdi sa okolo Zeleného jazera. Vyraz na nákupy a zaobstaraj si nové oblečenie. Vezmi si do domu podnájomníka.“

„Podnájomníka?“ Aký bláznivý návrh. Čo to jej sestre napadlo?

„Hneď sa do toho pustím.“ Emmie bola plná dobrých nápadov, ktoré Joan nemala v úmysle v najbližšom čase realizovať.

„Myslím to vážne. Musíš sa dostať zo svojej ulity a najlepšie spôsob, sestrička, je urobiť niečo pre niekoho iného. Určite by si sa cítila lepšie, ak by si si našla spôsob, ako pomôcť druhým. Hovorila som s Charlene, keď som ti objednávala darčekový poukaz – našla si podnájomníčku a je z toho nadšená.“

Joan vyvrátila oči smerom k stropu. „To nemyslíš vážne.“

„Možno áno, možno nie. Napriek tomu by si o tom mohla popremýšľať. Ak niekomu pomôžeš, on by zas mohol pomôcť tebe. Jared je preč už štyri roky. Je načase, aby si znova začala žiť.“

Joan nebolo treba pripomínať, koľko času prešlo odvtedy, čo stratila manžela. S mužom nestráivate viac ako dvadsaťpäť rokov, nežijete spolu, nepracujete spolu, nedelíte sa o každodenné radosť i starosti, aby ste sa potom zmierili s jeho stratou, pretože *nastal čas*.

„Občas mi to pripadá ako včera.“ Aj teraz boli dni, keď chcela Jaredovi prečítať vtip, ktorý našla na internete, alebo mu porozprávať o niečom, čo čítala. Nedávno sa pristihla, že s ním chce prediskutovať novú farbu kuchynskej linky, až potom si uvedomila, že je preč. Viac ako len preč. Bol mŕtvy a pochovaný.

„Viem, že to obdobie bolo pre teba veľmi zložitú.“ Emmin hlas zmäkol. „Už som ti to spomínala a ty si ma zakaždým odbila, ale mala by si zvážiť rozhovor s terapeutom.“

Všetky telefonáty so sestrou skončili pri tom istom. Joan jej návrh zakaždým odmietla, nechcela ani uvažovať o tom, že by sa s cudzím človekom rozprávala o bolesti vo svojom srdci. Bolo ťažké hovoriť o Jaredovi, aby sa okamžite nerozplakala. Zahanbilo by ju, ak by sa zrútila pred cudzím človekom. Nedočkávala by zastaviť slzy a okamžite by bolo jasné, že sa z nej stala emocionálna troska.

„Ak nechceš terapeuta,“ pokračovala Emmie, zjavne rozhodnutá držať sa nastolenej témy, „vyskúšaj podpornú skupinu. Počula som, že môže byť veľmi nápomocná.“

„Nie, vďaka.“

„Joan, popremýšľaj o tom. Čo môžeš stratiť? Stretla by si sa s ľuďmi ktorí prišli o svojich milovaných... rovnako ako ty o Jareda. Získala by si podporu a možno našla spôsob, ako znova začať žiť v prítomnosti.“

Joan automaticky pokrútila hlavou. „Nie je to také jednoduché.“

„Prečo nie?“

„Rozplakala by som sa a ty vieš, že by som to nezniesla.“ Už sa videla, ako sedí v kruhu neznámych ľudí a vzlyká tak silno, až by nebola schopná hovoriť. Potom by sa musela vysmrkať, čo by znelo ako trúbenie slona. Nie, to sa v žiadnom prípade *nestane*.

„Nebud' hlúpa. No a čo, že sa rozcitlivieš – nemyslíš, že by to všetci pochopili? Každý v skupine už určite prelial potoky slz.“

„Budem o tom premýšľať,“ vzdychla si Joan v nádeji, že tým sestru trochu uspokojí.

„Naozaj?“

Joan na chvíľu zavrela oči. Emmie sa nemienila vzdať bez ohľadu na to, ako veľmi to Joan bolo nepríjemné. „Prečo je to pre teba také dôležité?“ spýtala sa rezignovane.

„Prečo?“ zopakovala neveriacky Emmie. „Pretože si moja sestra a mám o teba strach. Domnievam sa, že prijatie

podnájomníka by ti pomohlo vrátiť sa späť do života. Stala sa z teba samotárka.“

„To nie je pravda. Chodievam von... Dobre, nie často, ale nie som žiadna agorafobička.“

„Aspoňže tak,“ skonštatovala Emmie a konečne zmenila tému. „Bolo príjemné poklebetiť si so Charlene, keď som ti objednávala poukaz. Kúpila salón počas pandémie, no darí sa jej mimoriadne dobre.“

Charlene už roky upravovala Joanine vlasy a stala sa jej priateľkou. „Počula som,“ vyhlásila Joan, hrdá na odvážny krok spoločnej kamarátky.

„Kedy si sa naposledy dala ostrihať?“

Taktne zamlčala, že Joan potrebuje viac než len nový zostrih – za posledné štyri roky sa z jej čiernych vlasov stali bieločierne. Možno by mala zvážiť, či si ich opäť nezačne farbiť ako kedysi.

„Už je to nejaký čas,“ priznala zdráhavo Joan.

„Nejaký čas?“

„No dobre, asi dva roky.“

„To som si mohla myslieť!“ Emmie nikdy nebola z tých, čo by si kládli servítku pred ústa. „Sľúb mi, že sa objednáš.“

„Sľubujem.“ Nový účes by jej naozaj prospel. Vlasy mala dlhé a nepoddajné a nutne potrebovali ostrihať. Jaredovi sa páčila s kratšími vlasmi a aj ona si zvykla na ich nenáročnú úpravu. Každé ráno pred odchodom do práce jej stačilo pár minút a vyzerala reprezentatívne. Teraz jej siahali po plecía. Nezvykla si na ich dĺžku, a keďže jej často padali do tváre, ťahovala ich dozadu gumičkou. Robilo ju to staršou, a nie práve lichotivým spôsobom. Na druhej strane, jediný človek, ktorého väčšinu dní vídala, bol jej vlastný odraz v zrkadle, tak čo na tom záležalo?

„Potom mi pošli fotku – nech vidím výsledok,“ nariadila jej Emmie.

„Dohodnuté.“ Joan mala naozaj v úmysle sľub dodržať. Potrebovala len impulz, aby sa objednala.

„Ako sa majú chlapci?“ pokračovala Emmie v otázkach.

„Dobre. Poslali mi krásnu kyticu ku Dňu matiek.“ O čokoláde, ktorú okamžite strčila do mrazničky, sa nezmienila. Málokedy si dopriala sladkosti a zriedka ich držala v dome. Jared ako zubár odsudzoval všetko, čo mohlo prispieť k vzniku zubného kazu.

„A čo narodeniny?“

„Ráno mi telefonoval Steve. Bol nadšený, čoskoro ho povýšenia.“ Ich rozhovor bol krátky a Joan trochu znepokojil. Steve predtým často spomínal Zoe, ženu, s ktorou chodil už dva roky. Ich vzťah bol vážny a Joan čakala, že jej čoskoro oznámi zasnúbenie. Keď sa však na ňu opýtala, rýchlo zmenil tému a o chvíľu hovor ukončil.

„Bude nový asistent manažéra v distribučnom centre.“ Syna práca bavila, vynikal v nej a rýchlo stúpala po kariérom rebríčku. V dvadsiatich deviatich mal všetky predpoklady na to, aby sa stal v priebehu pár rokov manažérom skladu. Joan bola na Steva a jeho pracovné nasadenie hrdá. Napriek obavám o jeho vzťah bola spokojná s tým, ako si obaja synovia zariadili život.

„To je úžasné. Stále sa stretáva s tou... ako sa to volá?“

„Zoe,“ pomohla jej Joan.

„Správne. Už sú spolu dosť dlho.“

„Stretáva,“ prisvedčila Joan bez toho, aby zachádzala do detailov. V istom zmysle boli jej krátke konverzácie so Stevom povinnou jazdou – akoby jej chcel dokázať, že si pamätá na jej narodeniny, ale na viac než na pár minút rozhovoru čas nemá.

„A ako sa darí Nickovi?“ vyzvedala ďalej Emmie.

„Na poli lásky má Nick vždy niekoľko železok v ohni, veď ho poznáš“ odvetila Joan s úškrnom. „Teraz pracuje na veľkom

projekte, jeho firma stavia obytný komplex v Seattli.“ Už ako malý bol Nick najšťastnejší, keď mal v rukách kladivo, klince a kus dreva. Bol rodený tesár.

Jaredovi neprekážalo, že sa ani jeden syn nevydal v jeho šľapajach. Steve vyštudoval vysokú školu v odbore manažment dodávateľského reťazca a Nick sa hneď po strednej vyučil za tesára. Otec na chlapcov netlačil a nechal ich ísť si vlastnou cestou. Joan bola tá, čo v kútiku srdca dúfala, že Steve alebo Nick jedného dňa prevezmú Jaredovu prax, no nestalo sa.

Zrazu jej zavibroval telefón – dostala novú správu.

„To bude Nick,“ oznámila sestre a srdce jej poskočilo od radosť, že príde na večeru. „Ozvem sa neskôr, Em.“

„Nezabudni poslať fotku nového účesu.“

„Neboj sa, nezabudnem. Musím bežať.“

Rýchlo ukončila hovor s Emmie a skontrolovala prichádzajúcu správu.

Bol to naozaj Nick, ktorý zvyčajne uprednostňoval písanie správ pred telefonovaním. Ospravedlňoval sa, že k nej napokon nebude môcť prísť.

Žiadne ďalšie vysvetlenie.

Opäť, tak ako posledné štyri roky, strávila narodeniny sama.

Kapitola 2

Joan hľadela na obrazovku počítača a premýšľala, aké písmená vyberie do Wordle – slovnej hry, ktorou bežne začínala ráno. Pomáhala jej udržiavať si sviežu myseľ – spolu s tisícdielnou skladačkou Eiffelovej veže, na ktorej práve pracovala. Po celej ploche kuchynského stola boli rozmiestnené stovky malých dielikov. Kedysi na stole servírovala rodinné obedy a večere. V súčasnosti ho používala na viacero účelov, z ktorých ani jeden nezahŕňal rodinu alebo jedlo.

Kedysi...

Taký bol jej život: sled všetkých vecí, ktoré kedysi boli, ale už viac nie sú.

S povzdychom odsunula stoličku od počítača a prešla do kuchyne, aby si naliala ďalšiu šálku kávy. Zrazu začula, ako sa otvorili vchodové dvere. Na okamih jej po chrbte prebehol mráz, no potom si uvedomila, že dvere večer starostlivo zamkla a dovnútra sa mohol dostať iba niekto s vlastným kľúčom.

„Mama?“ zakričal Nick, akoby predpokladal, že bude stáť pri vchodových dverách a netrpezlivo čakať na jeho príchod.

„Tu som.“ Vyšla z kuchyne s hrnčekom pariacej sa kávy v rukách. Stretli sa v predsieni – stál pred schodiskom vedúcim do dvoch veľkých spální na poschodí, ktoré boli dôvodom, prečo Jared pred rokmi kúpil tento dom. Manželská spáľňa bola na prízemí, ďaleko od izieb chlapcov, ktorí zvykli v tínedžerskom veku zostávať hore do neskorých nočných hodín.

Syn na ňu chvíľu skúmavo hľadel, potom sa mu tmavohnedé oči, také podobné otcovým, zamračene zúžili.

Okamžite sa znepokojene opýtala: „Stalo sa niečo?“

V hlave sa jej rýchlosťou blesku premietlo množstvo nepríjemných scenárov. Prišiel vari o prácu? Mal autonehodu? Dozvedel sa znepokojujúcu lekársku diagnózu?

„Nie, všetko je v poriadku,“ odvetil trochu roztržito.

„Ešteže tak,“ vydýchla si od úľavy. Mala dosť vlastných starostí, nebola by schopná zvládnuť žiadne ďalšie. „Zvyčajne sa tu neukážeš hneď ráno. Čo sa deje?“ Nasledoval ju do kuchyne, kde mu automaticky naliala šálku kávy – Nick bol závislý od kofeínu rovnako ako jeho otec.

„Dnes začíname neskôr, čaká nás inšpekcia,“ vysvetlil Nick. Sadol si za stôl a zadíval sa na skladačku, ktorá bola z troch štvrtín hotová. Zodvihol jeden dielik, preskúmal ho a položil na správne miesto.

Joan mala čo robiť, aby ho neokríkla. Bola to jej skladačka a najradšej na nej pracovala sama. Trpezlivo nad ňou trávila celé hodiny, lebo jej to prinášalo pocit uspokojenia. Nechcela a nepotrebovala žiadnu pomoc.

„Mrzí ma, že som s tebou nebol na tvoje narodeniny,“ ozval sa Nick previnilo.

„Poslal si mi esemesku.“ Dôvod, prečo neprišiel, však neuviedol. Podozrievala ho, že sa rozhodol stráviť deň s priateľmi a sledovať zápas Seahawks. Panvica s kuračiami enchiladami ležala nedotknutá v chladničke. Predtým než odíde, mu ich zabalí, inak skončia v odpadkovom koši.

Nick odvrátil pohľad. „Prepáč, pracoval som.“

„V nedeľu?“

„Projekt má dosť napätý harmonogram, mama. Ak nedokončíme svoju časť v stanovenom termíne, zdržíme ostatné profesie. Ver mi, že elektrikári sa vedia poriadne naštváť, ak nie sme hotoví, zatiaľ čo oni sú už pripravení začať s elektroinštaláciou.“

„Dúfam, že vám platia nadčasy.“

Nick zdvihol pohľad od skladačky a chlapčensky sa usmial. „Áno, a práve to ma privádza k dôvodu mojej návštevy.“

„A tým je?“

„Keďže som nestihol večeru s tebou, rád by som ťa zobral najesť sa niekam do reštaurácie.“

Pozvanie ju príjemne prekvapilo, ani si nepamätala, kedy naposledy večerala vonku. Občas si objednala donáškovú službu, ale zdalo sa jej nezmyselné vyjsť z domu len preto, aby večerala sama. *Kedysi...* spomienky sa opäť rýchlo vynárali. S Jaredom kedysi chodievali na pravidelné večerné rande.

Svojho času udržiavala aj kontakt s priateľmi – so skupinou spolužiakov z vysokej školy sa zo trikrát do roka stretávali na spoločnom obede. Od pandémie sa to nestalo – zdalo sa, že po lockdowne si každý išiel svojou vlastnou cestou.

Po Jaredovej náhlej smrti spôsobenej mozgovou aneuryzmou ju rodina a priatelia zahrnuli súcitom a podporou. To sa však rýchlo skončilo a s príchodom kovidu nastalo takmer úplné ticho. Tak to aj zostalo.

„No, čo na to povieš?“ prerušil jej myšlienky Nick.

Na krátky bláznivý okamih si pomyslela, že bude najlepšie – najbezpečnejšie –, ak pozvanie odmietne, potom si to však rozmyslela. Večera vonku by ju nemala zastrašiť. Ak sa chce v živote posunúť ďalej, potrebuje si znova začať zvykať na vonkajší svet. Emmie by sa potešila, keby vedela, že sa Joan snaží.

„Ach, samozrejme, ďakujem. Kam by si chcel ísť?“

„Mama,“ odvetil s úsmevom. „Sú to tvoje narodeniny, voľba je na tebe.“

„Chceš, aby som vybrala ja?“ Nech to znelo akokoľvek šialene, žena, ktorá kedysi riadila veľkú ordináciu, kde sa starala o všetko okrem samotnej stomatológie, mala zrazu problém urobiť aj to najjednoduchšie rozhodnutie.

„Áno, mám peňazí na rozdávanie,“ vyhlásil a vyzeral, že je so sebou mimoriadne spokojný. „Vyber si ktorúkoľvek reštauráciu v meste.“

„A čo ak poviem, že chcem ísť do Canlis?“ Kultová seattleská reštaurácia mala niekoľkotýždňový zoznam čakateľov na stôl. Jared a Joan tam večerali na dvadsiate piate výročie svadby. Bol to večer, ktorý si ešte dlho uchovávala v srdci – personál v Canlis sa postaral o to, aby bolo všetko výnimočné.

Nick ani nežmurkol. „Pochybujem, že sa mi podarí vybaviť rezerváciu, ale skúsím to.“

Chvíľu si ho doberala, napokon sa však s vážnou tvárou opýtala: „Myslíš, že Il Lucano prežil lockdown?“ Talianska rodinná reštaurácia kedysi patrila medzi jej obľúbené – nikde nejedla lepší baklažán s parmezánom.

„Netuším,“ pokrčil plecami Nick a vytiahol z vrecka telefón. Spojil sa so Siri a v priebehu sekundy mal požadované informácie. Pozrel na ňu, usmial sa a prikývol. „Vyzerá to tak, že mali šťastie a my tiež. Zavolám tam a rezervujem stôl na zajtra večer o pol siedmej. Môže byť?“

„To znie výborne.“ Prekvapilo ju, akú radosť jej ten nápad urobil. Už dávno sa netešila na nič špeciálne, a keďže pôjde so synom, bude to ešte výnimočnejšie.

„Mal by som ísť do práce,“ vzdychol si Nick, keď vstal od stola a odniesol prázdnu šálku do drezu. „Zajtra o šiestej sa zastavím. Buď pripravená, dobre?“

„Samozrejme, a po večeri si môžeš vziať domov enchilady.“

Oči sa mu rozžiarili. „Moje obľúbené jedlo. Vďaka, mami.“ Pobožkal ju na líce a vybehol von z dverí.

Joan, vzrušená aj neistá, zamierila rovno k šatníkovej skrini v spálni, aby si vybrala oblečenie na večer v meste. Keď prechádzala okolo veľkého zrkadla na stene, neveriacky sa zadívala na svoj obraz. Nečudo, že sa na ňu syn pri príchode tak čudne mračil. Vyzerala príšerne. Ráno si natiahla staré džínsy a mikinu Seahawks a obula deravé papuče. Vlasy mala strapaté a ani si nenamaľovala pery. Dokonca aj pre ňu to bol nápadný kontrast oproti dňom, keď chodila do ordinácie s Jaredom. Kedysi bola na svoj vzhľad hrdá.

Kedysi... *Kedysi* to bolo inak s mnohými vecami, priznala si zarmútene. Toľko sa toho zmenilo, a nie práve k lepšiemu.

Odvrátila sa od zrkadla a zvesila hlavu, zahanbená tým, ako veľmi zanedbala svoj vzhľad. Už tretí deň po sebe mala na sebe tie isté roztrhané džínsy a vyblednutú mikinu.

Okrem toho, že vyzdvihla poštu z verandy už týždeň nevytiahla päty z domu. Kedysi bola známa láskou ku kvetom a mala najkrajší dvor v štvrti. Teraz sa len zriedkavo odvážila vyjsť za múry domu. Toľko straty, toľko smútku. Dokonca aj hrdosť na seba sa kamsi vytratila. Joan sotva spoznávala vlastný odraz v zrkadle, nehovoriac o žene, ktorou sa za posledné roky stala.

Vtedy si spomenula na narodeninový darček od Emmie. Niet lepšieho času na návštevu kaderníka ako pred večerou so

synom. Joan sa odmietla umárať výčítkami a zamierila k toaletnému stolíku, kde nechala Emmino narodeninové pranie. Otvorila ho, vybrala darčekovú poukážku a cítila sa takmer omámené. Chystala sa vyraziť si do mesta a mala v pláne vyzerat' ako kráľovná, nech to už znamenalo čokoľvek. Najskôr sa však musela objednať na strihanie, vybrala sa teda pohľadať telefón. Mala zlozvyk nechávať ho na rôznych miestach po celom dome a trvalo niekoľko minút, kým ho našla na policičke v kúpeľni.

Keď ho zdvihla, pohľad jej padol na neustlanú posteľ a pichlo ju pri srdci. Keď pracovala, nikdy nevychádzala z domu, pokiaľ z umývačky nevybrala čistý riad a neustlala posteľ. Nikdy. Bez toho, aby si to uvedomila, nechala tieto drobnosti, kedysi také dôležité, upadnúť do zabudnutia. Spolu so všetkým ostatným vrátane svojho vzhľadu.

S vervou odložila telefón, dala do poriadku posteľ a ponatria-sala dekoračné vankúše. Už niekoľko týždňov ležali zastrčené v rohu, opustené a zabudnuté. Presne tak sa väčšinu dní cítila aj sama Joan.

Keď bola hotová, pocítila malé zadosťučinenie. Schytila telefón, usadila sa na okraj postele a v zozname kontaktov vyhládala salón Cutting Edge. Keď recepcná zodvihla, Joan si uvedomila, aká je smiešna. Nebolo pravdepodobné, že sa jej podarí získať termín v takom krátkom čase – Charlene bývala obsadená aj na týždne dopredu. Bolo hlúpe myslieť si, že priateľka kvôli nej na poslednú chvíľu zmení harmonogram.

„Dobrý deň,“ zopakovala recepcná.

„Ach, prepáčte,“ vyhrĺkla Joan, keď si uvedomila, že sa ne-ozvala. „Tu Joan Sampleová, chcela by som sa objednať k Charlene na strihanie a úpravu vlasov.“ V poslednej chvíli sa rozhodla vynechať farbenie – pramienky strieborných vlasov si vyslúžila a nemienila ich skrývať. Boli také, aké mali byť.

„Charlene nemá v najbližších dvoch týždňoch nič voľné. Kedy by ste sa chceli objednať?“

Presne, ako Joan tušila. „Aj som si to myslela.“

Zrejme nedokázala zakryť sklamanie, ktoré sa jej vkradlo do hlasu, pretože recepčná pokračovala: „Máme novú kaderníčku, Bailey. Je veľmi dobrá a má niekoľko voľných miest, ak hľadáte skorší termín.“

Joan sa obávala, že ak bude na Charlene čakať dva týždne, nájde si zámienku na zrušenie. „Nepredpokladám, že Bailey má voľný termín na zajtrašie popoludnie...“ Bolo to zrejme len zbožné želanie.

„Máte šťastie, dnes ráno sa jej jeden uvoľnil. Vyhovovalo by vám to o tretej?“

„Áno, to by bolo ideálne.“

„Výborne. Zapíšem si to. Tešíme sa na vás zajtra o tretej na strihanie a úpravu vlasov, Joan.“

„Veľmi pekne vám ďakujem.“

„Bolo mi potešením,“ odvetila príjemná mladá žena a zložila.

Joan mala chuť roztancovať sa po spálni. Raz a navždy dostane pod kontrolu metlu na hlave, na ktorú sa za posledné roky zmenil jej pôvodný účes. Už toho bolo dosť. Bola to síce len maličkosť, no predsa sa cítila, akoby dosiahla obrovský úspech.

Potom si kritickým okom premerala šatník a niekoľko minút nespokojne prehadzovala vešiaky z jednej strany na druhú. Nakoniec si vybrala hodvábnu blúzku s kvetinovým vzorom a jednoduchým zaväzovaním na krku a tmavomodrú sukňu, ktorá patrila k Jaredovým obľúbeným – vždy, keď si ju obliekla, nešetřil slovami chvály a obdivu.

Zasiahla ju nečakaná vlna smútku – hlboký pocit straty ju takmer ochromil a vzrušenie sa vytratilo tak rýchlo, ako prišlo. Zo života s Jaredom jej najviac chýbali maličkosti. Spoločné